

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. I. Prima pars se obviam facit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

LIBER QUINTUS

De quartâ Iansenianâ eòdem Africanò
Sole perustâ.

Propositionis quartæ prima pars
historica sic sonat.

*Semi-Pelagiani admittebant prævenien-
tis gratiæ interioris necessitatem ad sin-
gulos actus, etiam ad initium fidei.*

CAPUT PRIMUM.

In quo ostenditur prima pars propo-
sitionis quartæ quoad sensum naturalem
& obvium legitimè excerpta ex libro
Cornelii Iansenii, cui titulus: *Augusti-
nus, & per Augustinum refutata.*

SECTIO PRIMA.

Prima pars quo ad gratiam interiorem ad ini-
tium fidei Semi-Pelagianis adscriptam
ex Cornelii Iansenii Volumine sese
obviam facit.

Iansenius lib. 7. de hæresi Pelagianâ
cap. 2. Massilienses seu Semi-Pela-
gianos inter se dispescit. „ Quidam
enim, inquit, solo primò tenuissimoque
auspicandæ vitæ initio sibi reservatò nihil prorsus
pag. 339.

A 2 2

ad

ad salutem progredi hominem posse, sine vera Dei gratia constanter libenterque fatebantur: alii per NATURAM gratuitò in creatione datam ad bonum & malum prorsus indifferentem esse, & accedente prædicationis ac doctrinæ adiutorio perfectam justitiam assequi posse cum Pelagio delirabant. Quæ differentia Massiliensium etiam in ipso videtur ortu contigisse, & à Prospero in Epistola ad Augustinum observata: in qua cum quorundam Semi-Pelagianorum sententiam retulisset, qui omnium minimè exorbitaverant, alios deteriores notans sic dicit: „Quidam verò horum in tantum à Pelagianis semitis non declinant ut cum ad confitendam eam Christi gratiam, quæ omnia præveniat merita humana, cogantur &c. ad conditionem hanc velint uniuscujusque hominis pertinere. Et infra: „Et QUANTUM QUISQUE AD MALUM, tantum habeat facultatis AD BONUM, parique momento animum se vel ad vitia, vel ad virtutem movere: „Quo sanè deterius nihil unquam Pelagius dixit, neque majores homini ad justitiam vires dedit, ut ex verbis Pelagij libro de gratia Christi consignatis & ex Epistola ad Paulinum ab Augustino scriptâ clarum est. . . Nam quamvis isti vitium originale fatebantur, tantam tamen libertatis integritatem, tantasque ad benè vivendum vires istis verbis remansisse significant, quantam vix Pelagius hominibus sine ullâ peccati labe nascentibus tribuebat.

S. Prosper.

Jans.

Quidquid sit de discrimine illò, liquidò constat, Auctore Jansenio, Semi-Pelagianos saltem aliquos tantam libertatis integritatem tantasque vires homini post lapsum non concessisse, sed aliquam interiorem gratiæ opem necessariam, etiam ad initium fidei, asseruisse. Probatum id primò ex libro 8. de hæresi Pelagiana cap. 6. ubi postquam proposuerat, utrum præterea internam aliquam gratiam illi superstiti libertati ad credendum necessariam esse sentiant,

DE PROPOSITIONE IV. 373

tiant, & perplexiorem esse difficultatem obser-
vârat, Recentioresque putare extrâ controver-
siam esse debere, quod omne auxilium actualis
internæque gratiæ penitùs pernegaverint, quod
& nos dicimus infrâ plenè probaturi. Ipse men-
tem suam oppositam pandit: Itaque Massilien-
sium opinionibus, & Augustini doctrinâ quam di-
ligentissimè ponderatis, certum esse & indubitatum
esse debere sentio, quod Massilienses præter prædica-
tionem atque naturam, veram etiam & internam
& actualem gratiam ad ipsam etiam fidem, quam
humana libertatis & voluntatis adscribunt viribus,
necessariam esse fateantur; & infrâ eòdem capite:
in eò ergò propriè Massiliensium error situs est,
quod aliquid primæ libertatis reliquum putant,
quò sicut Adam, si voluisset, poterat perseveranter
operari bonum, ità lapsus homo saltem credere pos-
set, si vellet: Neuter tamen absque interioris gra-
tiæ adiutorio, cujus usus vel abusus relictus esset in
uniuscujusque arbitrio & potestate. Non enim ex-
clusisse Massilienses ab illa credendi voluntate gra-
tiam, quæ interiùs adjuvaret, vel inde solum, et si
nihil aliud expressius dicerent, perspicuum esse potest,
quod frequenter non minùs Prosper quam Augustinus
eorum sententiam, quâ hominem suâ naturali possi-
bilitate seu libertate, seu naturâ credere & velle
posse censebant, in Angelis & Adamo, non autem
in lapsis hominibus veram esse fateantur.

Secundò probatur ex cap. 8. ubi exertè dicit:
Quod internam illam gratiam, sine quâ creatura
rationalis nihil prorsùs boni potest, Massilienses etiam
ad credendum, petendum & quærendum admise-
rint, ex ipso Augustino quoque non difficilè demon-
strari potest.

Et sub finem capitis: in hoc ergò propriè Massi-
liensium & Augustini error situs fuit, quod Ange-
lorum Sanctorum & stantis hominis adiutorium, in

L. 8. de her.
Pelag. c. 6.
pag. 457.

pag. 46. 2

cap. 8.
pag. 473.

pag. 477:

intelligendo & admittendo nulla penitus ipsis difficultas fuit, etiam lapsis hominibus hactenus sufficere voluerint, ut quia non penitus esset depravata vel exstincta natura, cum illo eodem auxilio perdurante, quo antea in Adamo cuncta poterant, postea etiam nunc lapsi fracti & aegri saltem credere & suam infirmitate velle sanari. Nec opus esse, ut per illam aliam gratiam aegrotis propriam, quam Christus attulit, ipsa credendi voluntas donaretur.

Similia repetit frequenter in hoc libro. Item lib. 3. de grat. Christi Salv. cap. 1. Ut proinde prima pars propositionis Jansenium vel obiter pervidenti in oculos insiliat. Itaque ulteriori probationi super sedendum, satiusque reor hujus partis falsitatem, quam ut talem Romana censura habet, evictam dare. Itaque sit

S E C T I O II.

Ostenditur Semi-Pelagianos non admisisse interioris Gratiae necessitatem ad initium fidei per exemplum S. Augustini in eodem adhuc errore versantis.

Semi-Pelagiani, contra quos Prosper & Hilarius Augustinum informarunt, & ad refellendum excitarunt, idem senserunt de libertate naturali ad credendum, quod ipse Augustinus etiamnum errori subditus; sed Augustinus tum censuit nullam internam ad credendum gratiam actualem esse necessariam, ergo similiter semi-Pelagiani.

Assumptum est ipsiusmet Augustini attestantis: *Videtur quid tunc de fide atque operibus sentiebam, quamvis de commendanda Dei gratia laborarem.* IN QUAM SENTENTIAM ISTOS FRATRES NOSTROS (Semi-

*L. de Prad.
cap. 4.*

mi-